

Predica de la Krefeld

Duminică, 4 august 1985, ora 15⁰⁰

Ewald Frank

Laudă și mulțumire Îi aducem Domnului pentru privilegiul că ne putem afla din nou în acest loc. Aceasta aproape că a devenit formularea mea, că numai atunci când nu vom mai avea această posibilitate, atunci ne vom aduce aminte de aceste zile. Întotdeauna a fost așa, înveți să prețuiești un lucru pe care-l ai numai atunci când nu-l mai ai. Celor de vârsta mea sau puțin mai în vârstă, le sună clopoței acum, știu despre ce vorbesc. Atunci când ești tânăr nu ai o privire generală, dar apoi vine... înveți cu adevărat să prețuiești un lucru numai atunci când nu-l mai ai. Dar duhovnicește n-ar trebui să fie așa. Noi să primim ceea ce ne dăruiește Dumnezeu cu adevărat!

Frate Kupfer, tu nu trebuie să vorbești atât de tare, noi toți auzim foarte bine. Mulțumesc frumos, mulțumesc frumos! Vorbește te rog încet. Între noi putem spune și astfel de lucruri și nimeni nu se supără. Nu este frumos că noi toți am murit? Eul propriu este îngropat și el nu poate pluti și înota și astfel noi suntem mulțumitori lui Dumnezeu că am fost îngropați împreună cu El, cu Domnul.

Eu mă gândesc acum la ultima cântare și la ultima strofă. El permite să se întâmple pentru copilul Său numai ceea ce este spre binele și mântuirea lui. Dacă noi ne-am gândi acum la Evr. 11 sau 2 Cor. 11 și am citi de acolo am găsi unele mărturii sau istorisirea celor trei bărbați din cuptorul cu foc. Încercări ale copiilor lui Dumnezeu, căi pe care au mers prorociei. Apoi afirmația că El permite să se întâmple pentru copilul Său numai ceea ce este spre binele și mântuirea lui.

Vedem cum bărbați ai lui Dumnezeu predică despre Calea mântuirii. Apoi Pavel și Sila au fost bătuți rău, aruncați în temniță, aceasta a fost răsplata oamenilor pentru predicarea minunatului Cuvânt al lui Dumnezeu. Și apoi întrebarea: El permite să se întâmple pentru copilul Său numai ceea ce este spre binele și mântuirea lui? Și sângele curgea pe spate, în jos. Numai ce este spre bine și mântuire.

Noi de multe ori nu putem înțelege căile lui Dumnezeu. Ele decurg complet împotriva felului nostru de a gândi. Și nici nu trebuie să începi să cercetezi căile lui Dumnezeu și să le explorezi, căci căile Lui sunt mai înalte decât căile noastre și gândurile Lui mai presus decât gândurile noastre. Dar El are gânduri de pace și de dragoste față de noi.

A trebuit să mă gândesc la ziua de ieri, la ce s-a întâmplat ieri seara și astăzi înainte de masă. Ce ofertă a harului Dumnezeu nostru, cu ce intensitate și ce dragoste vorbește Dumnezeu cu noi! El nu blestemă, El nu lovește ca să nu mai rămână aproape nimic. El lasă să cadă sabia Cuvântului Său și câteodată rănește puțin, dar doar pentru a ajuta. Dar El leagă, El vindecă, El binecuvântează și El salvează. Cine poate exprima în mod corespunzător această dragoste a lui Dumnezeu? În această cântare ni se spune nu ezita niciodată în ceasul întunecos. Dar cât de des am ezitat noi? Cât de des ne-am certat cu noi înșine și cu destinul nostru? Și să nu mergem mai departe de a spune, ne-am certat cu Dumnezeu, spunând: Doamne, de ce toate acestea? Cât de des a spus unul și altul: Doamne, nu mai pot, nu mai merge, este prea mult! Doamne, Doamne când mă vei ajuta? Când vei lăsa să vină ajutorul? Și în pofida tuturor acestor recunoașteri avem certitudinea că Domnul nostru ne înțelege.

Știți ce este scris despre Ghetsimani? El a început să tremure și să ezite. Dacă Dumnezeu ar fi rămas în cer în trupul duhovnicesc și n-ar fi venit într-un trup de carne, în Isus Hristos Domnul nostru, atunci El n-ar fi putut simți toate acestea. Dar astăzi nu există nicio situație în care am putea intra sau aluneca și pe care Domnul n-ar înțelege-o și n-ar simți-o împreună cu noi. De aceea a putut El deveni un Mare Preot credincios care are compasiune/milă față de slăbiciunile noastre.

În Vechiul Testament Domnul Dumnezeu a pronunțat judecata și sentința de sus. În Noul Testament El a luat-o asupra Sa fiind printre noi. El a devenit blestem pentru noi și ne-a dăruit binecuvântarea Lui prin har.

În cuvintele pe care le-am citit noi auzim mereu și mereu glasul lui Dumnezeu vorbind. Aici cuvântul „glas” a fost accentuat încă odată: „oile Mele aud glasul Meu”. Mai întâi trebuie să ai niște oi ca să înțelegi acest lucru, îndeosebi atunci când se înserează și vine cineva iar oile privesc și nu știu despre ce este vorba. Doar când răsună glasul totul devine clar. Nu înainte. Ele privesc, se uită și nu știu ce să facă, dar în clipa când răsună glasul Păstorului totul este clar chiar și în mijlocul întunericului.

Dacă am vrea să intrăm în acest cuvânt cu mintea, atunci am putea întreba cum Domnul vorbește despre aceste lucruri și spune că cine nu intra pe ușă în staulul oilor...Iar mai târziu supune Eu sunt Ușa. El este Ușa, dar cine nu intră pe Ușă, acela este un hoț și ucigaș și acesta este tâlharul și există unul. Când intră acest tâlhar, acest spărgător, el nu va intra pe Ușă. Ușa este Isus Hristos. Iar atunci când intră Satan, spărgătorul, el nu poate trece de Isus. Atunci el va încerca cumva o altă metodă. Iar aici trebuie să fim atenți pentru ca el să nu păcălească pe nimeni.

Dumnezeu vrea ca noi să veghem, să ne rugăm, să putem deosebi când vorbește El cu noi și în toată vorbirea Lui va fi mângâiere, va fi zidire, va fi nădejde, va fi tot de ce avem noi nevoie ca copii ai lui Dumnezeu.

Eu sunt supărat pe Satan, pe vrășmașul sufletelor noastre, de care uneori ascultăm prea mult și deseori cădem în cursa lui care ne amăgește altfel încât să n-avem încredere deplină în Domnul și nu lăsăm Cuvântul Lui să fie în întregime adevărat. Noi trebuie să devenim conștienți că el este un dușman biruit. El a avut putere, el a avut chiar putere asupra morții. Voi știți că în epistola către Evrei este scris un cuvânt pe care de fapt n-am vrut să-l citesc, dar pentru că noi suntem în această temă, este descris în Evr. 2:14 *„Astfel dar, deoarece copiii sunt părtași sângelui și cărnii și El de asemenea a fost părtaș la ele, pentru ca, prin moartea Lui, să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe diavolul și să elibereze pe toți cei care, prin frica morții, erau ținuți în robie toată viața lor”*.

Putem noi crede că această s-a întâmplat la Golgota? Că cu adevărat este o lucrare isprăvită? Satan a fost biruit. Moartea a fost învinsă. Moarte, unde îți este bordul? Iadule, unde îți este biruința? Noi nu trebuie să ne ocupăm de asta. Aceasta s-a întâmplat. Domnul a isprăvit acest lucru. Dar noi trebuie să credem că s-a întâmplat pentru noi și că nouă ne aparține ceea ce a fost isprăvit pe crucea Golgotei pentru noi.

În Luca 10:17, cei 70 de ucenici au venit plini de bucurie și au dat mărturie Domnului despre ceea ce s-a întâmplat. Și în partea a doua a versetului 17 este scris că ei au strigat *„Doamne, chiar și duhurile rele ni se supun în Numele Tău”*. Și voi știți ce a spus după aceea Domnul. *„Isus le-a zis: „L-am văzut pe Satana căzând ca un fulger din cer”*. Satan este biruit.

Noi toți știm că există mai multe locuri care vorbesc despre venirile Domnului. Există prima venire a Domnului, există a doua venire a Domnului, există a treia venire a Domnului, dar important este ca noi să credem că Dumnezeu are un plan cu Adunarea Lui.

Există și trei locuri în Scriptură care vorbesc despre căderea lui Satan. Citim din Isa. 14:12 unde este scris despre Satan: *„Cum ai căzut tu din cer, Luceafăr strălucitor, fiu al zorilor! Cum ai fost doborât la pământ, tu asuprașul neamurilor!”*. Acesta este un loc. Al doilea l-am citit tocmai înainte: *„L-am văzut pe Satan căzând din cer ca un fulger”*. Și al treilea loc este scris în Apoc. 12, unde este scris că Satan cu oștirea lui va fi aruncat jos, definitiv și pentru totdeauna, din domeniul ceresc. Citim în Apoc. 12:10 unde este scris: *„Și am auzit în cer un glas tare, care zicea: „Acum au venit mântuirea, puterea și împărăția Dumnezeului nostru și stăpânirea Hristosului Său pentru ca acuzatorul fraților noștri a fost aruncat jos, el care îi acuza înaintea Dumnezeului nostru zi și noapte”*.

Se poate citi începând de la vers. 7. La început Satan care a fost aruncat jos și începând cu grădina Edenului săvârșește nenorocire pe Pământ, ca prinț al acestei lumi. Satan a fost biruit de Hristos, iar Domnul spune că *„L-am văzut pe Satan căzând din cer ca un fulger”*.

Noi cu siguranță am trăit o furtună și am văzut cum coboară fulgerul în jos, așa într-o clipă. Iată-l aici și apoi dispare imediat. Nu încet și nici fără gălăgie, ci ca fulgerul a fost aruncat jos și nu a mai rămas în cer. De aceea Domnul a putut spune mai departe: „*Iată v-am dat putere să călcați peste șerpi și scorpioni și v-am dat putere peste toată puterea vrășmașului. Și de nimic nu veți fi vătămați*”.

Satan poate provoca rele, el poate nimici ca și la Iov, poate distruge, rupe și împrăștia, dar n-are voie să se apropie de sufletul nostru. El n-are voie să se atingă de viața noastră deoarece noi am fost hotărâți să vedem slava lui Dumnezeu, noi am fost smulși din mâinile lui, iar el se poate înfuria cât vrea.

În Luca 10:20 este scris: „*Totuși să nu vă bucurați de faptul că duhurile vi se supun, ci bucurați-vă că numele voastre sunt scrise în ceruri*”. Ce privilegiu! Este bine de omul care se poate bucura de ambele lucruri. Pe deoparte, că numele nostru este scris în ceruri și, pe de altă parte, faptul că Satan a fost biruit și a fost aruncat jos, și Domnul nostru ca sămânță a femeii a zdrobit capul șarpelui bătrân. Este adevărat acest lucru? S-a întâmplat aceasta? Atunci haideți s-o credem. Așa cum am spus înainte de masă, Satan poate fi puternic, dar Dumnezeu este atotputernic. Satan ne-a ținut, poate, cu putere, dar Dumnezeu în atotputernicia Lui ne-a smuls afară și ne-a condus în libertatea minunată a copiilor lui Dumnezeu.

Aici în versetul 21 este spus: „*În ceasul acela Isus s-a bucurat în Duhul Sfânt și a zis: te laud Tată, Domn al cerului și al Pământului, pentru că ai ascuns aceste lucruri de cei înțelepți și pricepuți și le-ai descoperit pruncilor. Da Tată, pentru că așa ai găsit Tu cu cale*”.

În ceasul acela Isus s-a bucurat în Duhul Sfânt și a exprimat aceste cuvinte minunate. Tată, Tu Domn al cerului și al Pământului, Te laud pentru că ai ascuns aceste lucruri. Ce a ascuns El, ce taină a ascuns? Că Tu ai ascuns aceste lucruri de cei înțelepți și pricepuți și le-ai descoperit pruncilor, celor nevârstnici.

Trebuie să ne fi fost descoperit din partea lui Dumnezeu. Toată răscumpărarea, de fapt toată descoperirea lui Dumnezeu în Hristos este o descoperire care trebuie să-ți fie dată ție și mie. Atâta vreme cât noi ne apropiem de toată lucrarea cu mintea, atunci nu va funcționa absolut nimic. Lucrurile divine trebuie judecate într-un mod divin. Cele duhovnicești trebuie înțelese duhovnicește. Iar în împărăția lui Dumnezeu noi nu avem de-a face cu lucruri pământești, ci cu Dumnezeu și cu ceea ce El a făgăduit și face. Haideți să purtăm această descoperire divină în inimile noastre. Satan a fost judecat! Eu vă citesc acest lucru, ca voi să știți că este scris și aparține de miezul propovăduirii Evangheliei.

Citim în Ioan 16:7-10: „*Totuși vă spun adevărul: Vă este de folos să Mă duc, căci, dacă nu Mă duc, Mângâietorul, Ajutorul nu va veni la voi, dar, dacă*

Mă duc, vi-L voi trimite. Și când va veni El, va deschide lumii ochii în ce privește păcatul, dreptatea și judecata. În ce privește păcatul, fiindcă ei nu cred în Mine”.

Foarte pe scurt, dar spune foarte mult. *„În ce privește păcatul, fiindcă ei nu cred în Mine. În ce privește dreptatea, fiindcă Mă duc la Tatăl și nu Mă veți mai vedea de acum încolo”.* Rom. 5:1: *„Dar fiindcă suntem îndreptățiți prin credință („Deci, fiindcă suntem socotiți neprihăniți, prin credință” – lb. rom)”. Așadar este o neprihănire divină prin Isus Hristos, Domnul nostru. Iar după ce a fost isprăvită această neprihănire El a plecat în slavă. Dar acum vine vers 11: „În ce privește judecata, fiindcă stăpânitorul, prințul lumii acesteia este judecat”. Acest lucru trebuie să-l înțelegem. Așa cum Moise a ridicat șarpele în pustie la fel a fost pironit Hristos pe cruce și prin El păcatul și Satan, care este vinovatul inițial, vinovatul principal în toate, el a fost judecat și a căzut ca un fulger din cer.*

Răscumpărarea este isprăvită și conflictul a avut deja loc, iar aici este scris că Duhul Sfânt ne va deschide ochii în ce privește păcatul, dreptatea și judecata. *„În ce privește păcatul fiindcă ei nu cred în Mine”.* O putem citi, este scris în Ioan 8:24: *„Dacă nu credeți că Eu sunt veți muri în păcatele voastre”.* Noi trebuie să credem că El este „Eu sunt” și că El a venit ca să ispășească păcatul și să împlinească dreptatea lui Dumnezeu. Dar aici este vorba de judecată. *„În ce privește judecata, fiindcă stăpânitorul, adică prințul lumii acesteia este judecat”.* În Evanghelia după Luca am citit: *„Acum are loc judecata lumii acesteia, acum stăpânitorul lumii acesteia va fi aruncat afară”.* Toate aceste lucruri s-au întâmplat.

Acum Duhul Sfânt trebuie să ne deschidă ochii pentru aceasta și Domnul vine și spune: *„Te laud Tată Domn al cerului și al Pământului pentru că ai ascuns aceste lucruri de cei înțelepți și pricepuți și le-ai descoperit pruncilor. Da Tată, pentru ca așa ai găsit Tu cu cale”.*

Dragilor, noi trebuie sau putem crede într-o lucrare de răscumpărare isprăvită. Noi suntem răscumparați. Prețul a fost plătit. Vina noastră a fost plătită. Iar pentru ca vrăjmașul să nu mai poată scrie nimic, scrisoarea vinei, zăpădul a fost rupt imediat. Tot ce mai vrea el să scrie acum este fără valoare, fără valoare. El nu mai are niciun drept, căci totul a fost achitat. Dar trebuie să ne fie descoperit prin Duhul faptul că noi avem de-a face cu o lucrare de răscumpărare isprăvită.

Acum citim din Luca 10:27 *„El a răspuns zicând: „Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta și cu tot cugetul tău, cu toată gândirea ta; și pe aproapele tău ca pe tine însuși”.*

În predica fratelui Branham am auzit că noi trebuie să ne deschidem pe deplin, să nu mai avem niciunde o tăbliță cu interzis, ci pur și simplu să spunem: Doamne, aici sunt, ia-mă așa cum sunt. Folosește-mă, stăpânește peste

mine, peste timpul meu, peste tot ceea ce sunt și tot ceea ce am. Există destui oameni care slujesc lui Dumnezeu cu gura, dar nu cu fapta și cu adevărul. El vrea să facă din noi niște oameni care umblă pe căile Lui, care Îi stau la dispoziție, pe care El îi poate binecuvânta și folosi.

Aici nouă ne este spus ca noi să-L iubim pe Domnul Dumnezeu nostru cu toată inima noastră, cu tot sufletul nostru, cu toată puterea și cu toată gândirea noastră. Chiar și cu gândirea noastră să-L iubim pe Dumnezeu. Cum putem să-L iubim pe Dumnezeu nostru cu toată gândirea noastră? Printr-o gândire în limitele Cuvântului Său, când gândurile Lui devin gândurile noastre. Doar cu cuvinte n-ai făcut nimic, căci evlavia valabilă la Dumnezeu este cea care vine de la El. Nu dacă o aducem de la noi înșine!

Așadar noi să-L iubim pe Dumnezeu nostru cu toată puterea noastră și cu toată gândirea noastră. Ce am spus noi aici? Că dragostea lui Dumnezeu n-a început niciodată și nu va înceta niciodată. Nu poți iubi astăzi și mâine să nu mai poți iubi. Căci în Biblia mea și a ta mai este scris în 1Cor. 13:8 că dragostea nu va înceta niciodată, că profețiile se vor sfârși, limbile vor înceta, cunoștința va avea un sfârșit, toate se vor sfârși! Dar dragostea nu va înceta niciodată pentru că ea n-a început niciodată. Și dacă dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt atunci noi o avem și o purtăm cu noi; nu doar astăzi. Ea este pentru totdeauna, pentru că ea este din veșnicie.

Dar acum vine punctul următor, punctul al doilea, care eventual nu ne convine. Aici este scris: „...și pe aproapele tău ca pe tine însuși”. Vă rog nu citiți mai departe, priviți cu toții în față. Că și eu de fiecare dată citesc mai departe, dar acum să nu citiți mai departe.

Cine este aproapele meu văzut din punct de vedere biblic? Vă rog nu citiți, nu citiți nici prin ochelari. Priviți în față. Priviți în față. Eu sunt în vârstă și eu trebuie să port ochelari. Biblic văzut, cine este aproapele tău? Este o întrebare grea. Biblic văzut, cine este aproapele tău? Adunarea spune: „fratele, sora”. Minunat, de ce nu? Dar eu vă citesc acum cine este aproapele tău din punctul de vedere al lui Dumnezeu. Deoarece acest învățător al Legii L-a întrebat pe Domnul nostru Isus în vers. 29: „Dar el, care voia să se îndreptățească, i-a zis lui Isus: «Și cine este aproapele meu?»”. Iar acum vine răspunsul: „Și Isus răspunzând i-a spus: «un om se cobora din Ierusalim spre Ierihon și a căzut între tâlhari...»”, și voi știți ce urmează.

Știți voi cine este aproapele vostru? Știți voi cu adevărat? Acela care fiind pe drum a suferit paguba, cel care a căzut în mâinile tâlharilor, cel care a fost bătut până la sânge. Voi puteți citi aceasta. Iar noi vom cerceta pe scurt acest subiect.

Aici este scris foarte clar și foarte limpede. Un om se cobora din Ierusalim spre Ierihon și a căzut în mâinile tâlharilor. Aceștia l-au dezbrăcat, l-au bătut zdravăn și au plecat lăsându-l aproape mort. „Aceștia oricum sunt cei

drepti”, ironic spus. Care dau lovitura și săvârșesc lucrurile acestea într-un mod frumos, așa cum am citit, iar apoi ei pleacă pe calea lor ca și cum n-ar fi fost și nu s-ar fi întâmplat nimic. Iar apoi bineînțeles preotul trece pe acolo se uită în lateral, dă din cap și își dorește să nu fi văzut nimic. Apoi vine levitul și se gândește în sinea lui: „Să ajut? Da, aș putea, dar mai degrabă nu”. Și merge și el mai înainte, pe alături. Iar apoi vine samariteanul care poate și el la rândul lui a căzut printre tâlhari, care deja știa cum este să primești ajutor și a avut o milostivire mare față de acel om căzut.

Un om trebuie să fi experimentat personal mila divină astfel ca mila divină din el să poată fi descoperită altora. În acest fel străpungem. Dacă nu este așa, atunci ne scuturăm doar capul și ne gândim: „ei bine el a pățit-o rău acum, fost bătut crunt, tăvălit în sânge, zace aproape mort în șanțul drumului, dar nu eu i-am pricinuit aceasta, așa că mă duc mai departe, îmi văd de drum.

Ascultați ce vine acum! Acum citim versetul 36: „*Care dintre aceștia trei ți se pare că a fost aproapele celui căzut între tâlhari? Cel care și-a făcut milă de el, a răspuns acela. Isus i-a zis du-te și fă și tu la fel*”. Aceștia erau niște învățători ai Legii care încercau să-L ispitească pe Isus, căci în jurul lui Isus erau mereu oameni. Dar această istorisire îmi are multe de spus, mie personal și cred că și nouă tuturor.

Să-L iubești pe Dumnezeu cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată gândirea și cu toată puterea și cu tot ce este în noi și pe aproapele tău ca pe tine însuși. Dacă el ar fi condus frumos un Cadillac de la Ierusalim la Ierihon, fără să i se fi întâmplat ceva, atunci cu siguranță n-ar fi fost nevoie de niciun ajutor. Dar bărbatul a fost pe drum, a fost atacat, a fost jefuit și apoi a fost bătut zdravăn și lăsat aproape mort în șanț. Iar făptașii și-au văzut de drum. Preotul acela era bărbatul pios, evlavios, care putea învăța atât de bine pe alții ce aveau de făcut, dar învățătura lui ajungea până la cei patru pereți ai sinagogii, nu mai departe. El a trecut pe acolo, căci Biblia vine și ne spune: din întâmplare se cobora pe acel drum un preot care văzându-l a mers mai departe, trecând pe alături; la fel a venit și un levit care mergea pe acolo, și când l-a văzut pe cel căzut a trecut și el mai departe, pe alături. Ei și-au văzut mai departe de drum, ocolindu-l, deoarece erau oameni pioși, căci aveau de făcut o slujbă în templu sau în sinagogă, ei n-aveau timp pentru omul care zăcea în șanțul drumului. Ei trebuiau să predice sau să facă un serviciu frumos în casa Domnului.

Tu să-L iubești pe Domnul Dumnezeu din toată inima ta și cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta și cu tot cugetul tău deci cu toată gândirea ta, și pe aproapele tău ca pe tine însuși. Această dragoste a fost descoperită prin milă. Acest lucru l-a spus Domnul aici. „*Cel care și-a făcut milă de el, a răspuns acela. Isus i-a zis du-te și fă și tu la fel*”.

Atitudinea lui Isus este o atitudine care nu se uită la oameni în jos, ci este o atitudine care ridică și îngrijește. Aici nu numai că a fost găsit, ci a fost și

îngrijit. Pe rănilor lui a fost turnat vin și untdelemn, el a primit prim ajutor, a fost îngrijit.

Dragilor, când ajungem noi atât de departe? Atunci când noi, ca mădulare ale Trupului lui Isus, suntem într-o așa legătură unul cu altul încât simțim unde este și care e starea aproapelui nostru. Când unul a căzut între tâlhari, când el a fost păgubit atunci noi să nu trecem pe lângă el, nici să nu cădem peste el, ci să ne îngrijim ca rănilor lui să fie legate și vindecarea să poată propăși.

Există un Cuvânt în prorocul Ezechiel 16 care ni se potrivește acum. În Ezec. 16:6 este scris: „*Atunci, Eu am trecut pe lângă tine, te-am văzut tăvălită în sângele tău și am zis: «Trăiește chiar și în sângele tău!» Da, ți-am zis: «Trăiește chiar și în sângele tău!»*”.

Ce a fost acolo? Așa am arătat noi toți în ochii lui Dumnezeu, ca acest bărbat care a căzut în mâinile tâlharilor. Și chiar dacă toți ar trece pe lângă noi și poate că ar scutura și din cap, Unul n-a trecut pe lângă noi și acesta a fost Domnul nostru. El ne-a dăruit mila și îndurarea Lui. El ne-a văzut zăcând acolo în sângele nostru și El a spus: Trăiește! Noi, prin har, am primit viața veșnică. Dumnezeu a încheiat la Golgota un legământ nou cu noi iar noi putem fi siguri că toate făgăduințele pe care le-a dat se vor împlini.

Fratele Branham a zis în sinceritatea lui: chiar și eu, cu toate că mi-am scris aceste lucruri, eu nu L-am înțeles corect pe Domnul și n-am făcut exact conform îndrumării pe care mi-a dat-o El. O, atunci eu a trebuit să mă gândesc la mine. Una este să auzi vorbirea Domnului, dar alta este s-o înțelegi sută la sută, să faci conform vorbirii și s-o îndeplinești. Astfel de momente îmi trec totuși ca un junghi prin inimă.

Acum mă gândesc îndeosebi la ultima vorbire a Domnului. Și cumva acest lucru s-a împlinit, nici nu trebuie să port de grijă mai departe de acest lucru. Dar tocmai acest punct: strânge-mi poporul Meu.

Atunci când fratele Branham vorbea despre acest lucru, cum îngerul Domnului i s-a pus în drum și i-a repetat: „Nu ți-am spus că mai întâi trebuie să te duci în Africa și apoi în India? El a spus: „Doamne, nu sunt vrednic să fiu robul Tău. Dacă dorești ia Duhul Tău de la mine și pune-l peste altcineva care o poate face mai bine”. Asta o poate înțelege numai un om care a primit personal o însărcinare din partea lui Dumnezeu. Chiar dacă a fost o însărcinare mică dar El a primit-o de la El. Eu a trebuit să-mi pun întrebarea: Doamne, am făcut eu tot ce trebuie? Cum să fac? Este frumos când Domnul spune ceva, de fiecare dată. Dar apoi vine această mare răspundere care este în legătură cu o însărcinare divină și cu tot ce conține ea. Dar eu nădăjduiesc că dacă nu s-a întâmplat încă acest lucru se va mai întâmpla. Eu doresc să strâng Adunarea nou testamentară înaintea feței lui Dumnezeu ca o Adunare a noului legământ. Cu adevărat noi nu mai trebuie să cerem, să ne rugăm pentru ceea ce s-a întâmplat pentru noi prin Golgota, ci pur și simplu să știm că ne-a fost dat și ne

aparține, așa că prin credință ne putem ridica și putem păși înainte. Dacă nu facem așa, atunci noi ne rugăm și cerem lucruri pe care Dumnezeu ni le-a dat deja demult și noi nu recunoaștem că noi le posedăm.

Vă rog gândiți-vă la mine în rugăciunile voastre și spuneți: Doamne, nu numai din cauza fratelui nostru, ci din cauza întregului Tău popor, din cauza lucrării Tale, ține mâinile Tale ocrotitoare asupra noastră și ajută ca poporul Tău să se strângă înaintea feței Tale, poporul cu care Tu ai încheiat un legământ prin jertfă. Și noi știm că la Golgota Jertfa a fost adusă o dată pentru totdeauna! De acum înainte nu mai este necesară nicio jertfă, așa cum trebuia să jertfească marele preot, an după an, pentru el și pentru popor. Dar Domnul nostru ca Mare Preot al lucrurilor viitoare a intrat în Locul preasfânt ceresc cu propriul Său sânge. Fie ca noi să înțelegem acest lucru: s-a întâmplat! Golgota este realitate. Răscumpărare, iertare, pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos. Și cine are pace cu Dumnezeu acela va avea pace cu toți oamenii.

Am fost undeva și cineva a spus că cine se ceartă cu un frate el însuși este de vină. Și poate este așa. Dacă cineva este născut din Dumnezeu și poartă în el viața nouă a lui Isus, atunci natura lui Isus trebuie să fie descoperită. Noi am auzit și acest lucru.

Acum ajung și eu încet la încheiere. Fratele Branham a spus că duhul care locuiește în noi va fi descoperit prin lucrările pe care le facem. Dacă este duhul unui ucigaș în noi atunci în jurul nostru sunt morți și răniți. În altă predică el spunea: dacă aș avea duhul lui Beethoven sau a lui Shakespeare, atunci aș fi ca Beethoven sau Shakespeare. Dar dacă avem duhul lui Hristos, atunci noi avem natura lui Isus.

Sfânta Scriptură spune că cine n-are duhul lui Hristos nu este al Lui. Acum ajungem la punctul acesta foarte repede, că Domnul nu intră în inimă numai ca Salvator, ca Cel care iartă păcatele, ci și ca Domn care poate ajunge în dreptul Său prin noi și cu noi.

În câți a crescut din nou dorința ca în timpul auzirii predicii noi să ne dedicăm din nou și pe deplin lui Dumnezeu? Haideți să văd mâinile voastre. Da, peste tot sunt mâini ridicate. Eu cred că nouă ne-a mers tuturor la fel. Niciunul n-a fost exclus aici. Avem o dorință adâncă, profundă: o, Doamne lasă să se întâmple așa spre cinstea Numelui Tău celui Sfânt! Și pentru că Dumnezeu a pus această dorință în noi tot El o va și astâmpăra. Pentru că El ne-a dat făgăduința în Cuvânt și noi o credem. Pentru că credem vrem să ne ridicăm și să venim în față și să-I mulțumim Dumnezeului nostru pentru Cuvântul care l-am primit și am fost învredniciți să-l auzim, prin mesajul care ne-a fost dăruit astăzi prin har.

Poate că cântăm o cântare, dar haideți să prindem curaj, nu înflăcărare, ci să prindem curaj. Să-I mulțumim Domnului. El este adevărat, Cuvântul Lui este

adevărat, El este credincios în toate faptele Lui. El a dat făgăduința că nu ne va părăsi și nu va trece pe lângă noi.

Noi am auzit Cuvântul prețios și scump al lui Dumnezeu. Nu este cuvântul oamenilor, este Cuvântul lui Dumnezeu. Și pentru că este Cuvântul lui Dumnezeu este „da” și „amin”. Noi îl credem. Chiar dacă vrăjmașul vrea să ne țină înapoi, el n-o poate face pentru că El care este mai tare a venit și ne-a smuls din mâinile lui. Acum Ioan vine și scrie: Cel care este în voi este mai tare decât cel care este în lume. Credem noi acest lucru? Așa este scris.

Unul poate fi puternic, dar Celălalt este atotputernic și Atotputernicul locuiește în inimile noastre prin credință și El apără ceea ce a răscumpărat pentru noi pentru ca nimic să nu fie pierdut.

Acest sfârșit de săptămână trebuie să ne fi întărit în credință pentru un timp. A fost puternic, la fel și cuvintele care au fost citite. Dacă nouă ne pare imposibil trebuie să fie imposibil pentru Dumnezeu? Nu! Și încă odată nu! Ceea ce pentru tine și pentru mine a fost imposibil până astăzi, pentru că noi am încercat s-o facem, haideți să lăsăm acum totul în seama lui Dumnezeu și să vedem cum este El în stare să facă toată lucrarea. Atâta timp cât noi o facem El ne lasă să facem. Dar când nu mai putem și spunem: Doamne, fă-o Tu acum, eu îmi retrag mâinile, eu nu mai pot, eu am încercat să fac, nu merge, fă-o Tu acum. Și apoi, apoi, da, atunci se întâmplă și atunci ne minunăm dintr-o dată. Atunci Îi aducem Lui toată cinstea și toată slava, atunci știm că am reușit-o, dar nu eu am făcut-o, nu! Noi ne rușinăm de noi înșine, ca să nu ne fie rușine de Domnul. Laudă și mulțumire Îi aducem Dumnezeului nostru.

Eu sunt de părere că noi astăzi nu trebuie să cerem să se roage cineva, dar suntem datori Dumnezeului nostru ca să-I aducem lauda și mulțumirea. Priviți când Mântuitorul nostru s-a bucurat în Duhul spunând: Tată, Îți mulțumesc că ai ascuns aceste lucruri de cei înțelepți și pricepuți și le-ai descoperit copilașilor. Acum, copilașilor cărora le-a fost descoperit trebuie să spună în același fel: „Tată, Îți mulțumim că Tu ai făcut-o cu mine, cu noi, pentru că s-a întâmplat”. Trebuie să fie un ecou, trebuie să fie o rezonanță în noi și Dumnezeu este foarte aproape de noi astăzi. Noi putem simți prezența Lui. Nu simțiți cât de aproape este Dumnezeu de noi astăzi?

Eu cred că o văd pe sora din Pfungstadt, care a venit din România. Soră Koop, Dumnezeu să te binecuvânteze în mijlocul nostru! Fratele Matei din România i-a scris că dacă el ar trăi și locui în Republica Federală Germania, atunci el ar veni pe jos la Krefeld, iar acum sora noastră a venit cu mașina aici. Dumnezeu să te binecuvânteze în mijlocul nostru, Dumnezeu să ne binecuvânteze pe toți!

Priviți, chiar dacă amintim un astfel de lucru pământesc prezența lui Dumnezeu rămâne aici. Ungerea Duhului Sfânt este aici. Este asupra noastră. Noi nu facem o față evlavioasă. Noi purtăm o comoară divină, în vase de lut.

Noi suntem niște vase de lut, nu contează vasul, ci important este cu ce este umplut vasul. Poate fi un vas sărman, dar dacă ceea ce este în interior e prețios, atunci acest lucru ne place. Și noi putem spune ca Pavel: noi purtăm această comoară în vase de lut. Iar voi știți că vasele de lut sunt și ușor fragile; de aceea haideți să umblăm/să ne purtăm cu atenție unul cu celălalt. Da, să fim atenți unii cu alții.

Uneori credincioșii au cele mai rele maniere existente pe Pământ. Este sau nu? Câteodată noi nu ne comportăm bine unul cu celălalt. Vă voi spune acum care este ordinea. Noi știm întotdeauna ce ar trebui să facă ceilalți și cum ar trebui să se comporte față de noi, cum trebuie să arate și să vorbească, dar nu ne gândim niciodată cum ar trebui noi să ne comportăm și cum ar trebui să vorbim noi cu ceilalți. Să nu avem pretenții cum și ce ar trebui să facă ceilalți. Ci să fim față de toți așa cum ar vrea Isus să fim. Atunci totul decurge în ordine. Atunci va fi o armonie divină și o înțelegere dumnezeiască în mijlocul nostru și în fiecare în parte. Atunci va fi compasiune divină, milă din inimă, părtășia Duhului, atunci tot ceea ce nu este de găsit în orice alt loc va fi în Adunarea Dumnezeului celui viu. Noi tânjim după această restituire despre care am auzit atât de multe lucruri, ca ea să înflorească, ca ea să se coacă pentru a o putea vedea. Astfel încât tu și eu să putem fi un exemplu strălucit a ceea ce a făcut Dumnezeu în zilele noastre.

Atunci când oamenii ar întreba unde și cu cine a făcut Dumnezeu ceva? Ca noi să spunem, du-te la fratele cutare și cutare sau du-te la sora cutare și cutare și privești ce s-a întâmplat, ca noi să fim niște mărturii vii ale Dumnezeului celui viu. Să se poată da mărturie de ceea ce a putut face puterea Lui dătătoare de viață prin noi și cu noi. Pare imposibil pentru voi, dar la Dumnezeu nu este imposibil.

Și pentru că noi Îl credem pe Dumnezeu, noi am recunoscut că nu noi trebuie s-o facem, noi doar stăm la dispoziția lui Dumnezeu pentru ca el s-o facă. Dar una este sigur. Dumnezeu a pus o foamete atât de mare în noi și această foamete trebuie s-o astâmpere în curând. Noi nu mai putem, noi flămânzim și însetăm după dreptate. Și conform făgăduinței pe care a dat-o Domnul, noi vom fi săturați.

Și în acest sfârșit de săptămână am cinat la masa Domnului și ne-am bucurat de bunurile bogate ale casei Sale. Este sau nu este așa? Laudă și mulțumire Îi aducem Dumnezeului nostru! Acum vă rog să mă amintiți în rugăciunile voastre. Amin.